

Sygn. akt I C 274/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzcyk

Protokolant: staż. Anna Klepacz

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. O.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 9748,62 złotych i ustalenie

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 467 (czteryście sześćdziesiąt siedem) złotych,
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz B. O. kwoty:
  - a) 9160 (dziewięć tysięcy sto sześćdziesiąt) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,
  - b) 121,62 (sto dwadzieścia jeden 62/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
4. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz B. O. kwotę 2889,05 (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt dziewięć 05/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
5. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:
  - a) od B. O. kwotę 10,50 (dziesięć 50/100) złotych,
  - b) od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 199,50 (sto dziewięćdziesiąt dziewięć 50/100) złotych.

Sygn. akt I C 274/17

UZASADNIENIE

W dniu 14 kwietnia 2017 r. B. O. wystąpiła przeciwko A. (...) Towarzystwu (...) w W. z pozwem o zapłatę następujących kwot:

- a) 5000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego dalszego zadośćuczynienia,

b) 100 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania obejmującego koszty opieki (w wymiarze 2 godzin dziennie przez 6 tygodni) i leczenia,

c) 467 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu utraconego zarobku

oraz o ustalenie, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 5 kwietnia 2016 r., mogące ujawnić się u powódki w przyszłości. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że dochodzone roszczenia mają związek z wypadkiem z dnia 5 kwietnia 2016 r., w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała oraz w związku z którym wymagała pomocy osób trzecich i poniosła koszty leczenia.

[pozew k.2-4]

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik strony pozwanej podniósł, że w toku postępowania likwidacyjnego powódce wypłacono kwotę 2500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 466,74 zł tytułem odszkodowania za utracony dochód.

[odpowiedź na pozew k.43-17]

W piśmie z dnia 7 listopada 2018 r., które zostało doręczone pełnomocnikowi strony pozwanej w dniu 27 listopada 2018 r., pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo o kwotę 4181,62 zł, wnosząc o zasądzenie na rzecz powódki łącznie następujących kwot:

a) 8500 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,

b) 781,62 zł tytułem częściowego odszkodowania za koszty leczenia i opieki z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Pełnomocnik powódki ponadto cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 467 zł z tytułu odszkodowania za zwrot utraconego zarobku.

[pismo k.145-146]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 kwietnia 2016 r. doszło do wypadku komunikacyjnego z udziałem B. O.. Kierujący samochodem marki S. (...) nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa i potrącił powódkę, która przechodziła przez oznakowane przejście dla pieszych. Sprawca kolizji w chwili zdarzenia był objęty ubezpieczeniem OC w pozwanym Towarzystwie (...).

[okoliczność bezsporna]

Potrąceniu powódka nie upadła tylko jakby się obróciła. Sprawca zahaczył ją lusterkiem. Na miejsce wypadku zostały wezwane pogotowie i policja. Przyjechał też mąż powódki, który następnie czekał pod szpitalem, do którego przewieziono powódkę. Po wykonaniu badań odwiózł ją do domu. Powódka utykała. Przez tydzień nosiła kołnierz ortopedyczny. Ręka boli powódkę do tej pory. B. O. pracuje w magazynie – pakuje książki i przygotowuje je do wysyłki. Jak przeciąży rękę, to ją boli. Przy zmianach pogody powódka ma bóle i zawroty głowy, które nie występowały przed wypadkiem. Kiedy jedzie samochodem, to się rozgląda. Ma problem z przechodzeniem przez jezdnię. Po wypadku była trzy razy u psychologa w ramach NFZ. Powódka jest praworęczna. Po wypadku nie mogła obierać ziemniaków. W pierwszych miesiącach obiady szykowali jej mąż, córka i syn. Mogła gotować ale nie mogła np. przenieść cięższego

garnka, ponieważ drętwiały jej palce w prawej ręce i bała się, że coś upuści. Członkowie rodziny pomagali też wchodzić jej do brodzika, ponieważ miała zawroty głowy. Ponadto powódka wymagała pomocy przy ubieraniu się, zakupach i sprzątaniu. Miała zabiegi rehabilitacyjne na rękę. Obecnie nie otrzymuje skierowań na rehabilitację. Powódka chodziła na wizyty do chirurga i ortopedy, którzy przepisywali jej leki przeciwbólowe.

[dowód: zeznania świadka M. O. e-protokół (...):05:42-00:28:31 CD k.77, zeznania powódki e-protokół rozprawy 00:05:43-00:18:22 CD k.158 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi 00:28:31-00:37:00CD k.77]

Po wypadku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim do dnia 16 maja 2016 r. Wróciła na zajmowane stanowisko konfekcjonera klocków. W pracy pozostaje w pozycji stojącej przez 8 godzin, z jedną 30-minutową przerwą.

[dowód: zeznania powódki e-protokół rozprawy 00:05:43-00:18:22 CD k.158]

W wyniku wypadku z dnia 5 kwietnia 2016 r. powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, wielomiejscowych potłuczeń, w tym prawego barku, prawego biodra i prawej kończyny dolnej.

[dowód: pisemna opinia biegłego sądowego ortopedy k.84-88, pisemna opinia biegłej sądowej neurolog k.100-102]

Z ortopedycznego punktu widzenia cierpienia fizyczne powódki były dość znaczne przez pierwszy miesiąc po wypadku. Po tym czasie dolegliwości były umiarkowane i stopniowo ustępowały do poziomu aktualnie odczuwalnych objawów. Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki, spowodowany skutkami stłuczenia prawego barku, wynosi 5 %. Powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu z ortopedycznego punktu widzenia w związku z urazem kręgosłupa szyjnego i stłuczeniem prawego biodra i kolana. Powódka ma pełen zakres ruchów, nie ma zaników mięśniowych i ma w pełni wydolny chód. Na zdjęciu rtg kręgosłupa wykonanym w dniu wypadku opisano samoistne zmiany zwyrodnieniowe i cechy dyskopatii wielopoziomowej, bez zmian pourazowych. Mają one zatem drugorzędne znaczenie, albowiem nie wpływają na uszczerbek na zdrowiu. Zdjęcie rtg prawego barku, prawego biodra i prawego stawu kolanowego nie ujawniło zmian pourazowych w strukturze kostnej. W zakresie prawego barku brak jest cech schorzenia samoistnego czy wady wrodzonej, które mogłyby mieć wpływ na obecny stan powódki, tym samym upośledzenie funkcji prawego barku należy łączyć bezpośrednio z przedmiotowym wypadkiem. Leczenie powódki obejmowało zalecenie noszenia przez kilka dni kołnierza ortopedycznego, okresowego zażywania leków przeciwbólowych i miejscowego stosowania środków tego typu. Powódka została poddana zabiegom rehabilitacyjnym kręgosłupa szyjnego i prawego barku. Leczenie powódki było bezpłatne i odbywało się w uspołecznionych placówkach służby zdrowia. Zgodnie z przepisnymi lekami koszt leczenia farmakologicznego mógł wynieść: 23 zł – Traumon, 24 zł – Sirdalud, 27 zł – Rantudil i 30 zł – zakup kołnierza ortopedycznego. Uciążliwość leczenia powódki nie była większa, aniżeli w podobnych przypadkach. Przebieg tego procesu był typowy. Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości ze strony prawego barku, nie można stwierdzić, że leczenie powódki zostało zakończone. Utrzymujące się objawy ze strony stawu ramiennego mogą w przyszłości ulegać remisji na zmianę z zaostrzeniem dolegliwości. Taki stan kwalifikuje powódkę do korzystania z okresowych zabiegów rehabilitacyjnych dostępnych w ramach NFZ. Leczenie dolegliwości ze strony kręgosłupa szyjnego jest pochodną schorzenia samoistnego, a nie wypadku z dnia 5 kwietnia 2016 r. Z ortopedycznego punktu widzenia powódka wymagała pomocy osób trzecich w takich czynnościach jak dźwiganie cięższych przedmiotów, wykonywanie domowych prac porządkowych, w wymiarze 2 godzin dziennie przez pierwszy miesiąc po wypadku. Później nie wymagała pomocy innych osób. Wypadek spowodował u powódki utrudnienia w dźwiganiu przedmiotów prawą ręką, a także w codziennych czynnościach takich jak wieszanie firanek czy mycie okien.

[dowód: pisemna opinia biegłego sądowego ortopedy k.84-88]

Z neurologicznego punktu widzenia cierpienia fizyczne powódki w pierwszym miesiącu po wypadku były miernego stopnia z powodu dolegliwości bólowych i konieczności noszenia kołnierza ortopedycznego. Następnie dolegliwości bólowe zmniejszały się. Przebyte nadciągnięcie mięśni przykręgosłupowych po prawej stronie nie wywołało skutków neurologicznych i uległo wygojeniu w ciągu 3-4 miesięcy. Nie stwierdza się objawów korzeniowych i ubytkowych z odcinka szyjnego kręgosłupa. Badanie MR ujawniło zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego, które mogą w przyszłości powodować dolegliwości bólowe jako schorzenia samoistne. Po wypadku powódka

wymagała noszenia kołnierza ortopedycznego przez tydzień, który ograniczał funkcje organizmu. W trakcie leczenia nie obserwowano komplikacji. Proces leczenia poprawiał funkcje organizmu. Z powodu występowania zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego, bólów barku i biodra prawego powódka stosowała leki przeciwbólowe. Proces leczenia powódki zakończył się w lipcu 2016 r. Z neurologicznego punktu widzenia powódka wymagała pomocy osób trzecich przez dwa tygodnie w wymiarze dwóch godzin dziennie przy wykonywaniu cięższych prac domowych, prac wymagających użycia obu rąk. Proces leczenia zakończył się. Przebyte urazy nie mają wpływu na życie codzienne powódki. Rokowania powódki na przyszłość są dobre. Skutki urazu uległy wygojeniu. Obecnie nie stwierdza się objawów uszkodzenia obwodowego układu nerwowego i objawów ubytkowych odcinka szyjnego.

[dowód: pisemna opinia biegłej sądowej neurolog k.100-102]

Z psychiatrycznego punktu widzenia po przedmiotowym wypadku u powódki wystąpiły zaburzenia nerwicowe o charakterze adaptacyjnym, charakteryzujące się obniżeniem nastroju, drażliwością, zaburzeniami snu oraz lękiem. Stopień nasilenia cierpienia psychicznego powódki był lekki w okresie do ok. pół roku po wypadku. Zaburzenia nerwicowe trwały poniżej 6 miesięcy. Brak jest danych, aby stwierdzić, że powódka jest bardziej wrażliwa niż inni ludzie. Przyjmuje się, że objawy zaburzeń adaptacyjnych utrzymują się przez okres od wystąpienia czynnika stresogennego do 6 miesięcy lub do 2 lat. Zaburzenia adaptacyjne powódki nie mają charakteru skomplikowanego. Powódka nie uczestniczyła w psychoterapii. Miała włączony lek przeciwdepresyjny Deprexolet i Hydroksyzynę, których koszt wynosi odpowiednio 8,63 zł i 8,99 zł. Lek Sympramol stanowi kontynuację wcześniejszego leczenia. Powódka nie była leczona psychoterapeutycznie. Jak wynika z wpisów do historii choroby PZP, ilość wizyt powódki u specjalisty była wystarczająca, albowiem nastąpiła poprawa jej stanu psychicznego. U powódki nie stosowano niestandardowego leczenia. Obecnie nie występują u niej objawy nerwicowe. Powódka nie ujawnia objawów psychopatologicznych, mogących utrudniać jej codzienne funkcjonowanie w różnych rolach społecznych. Z punktu widzenia psychiatrycznego powódka nie wymagała opieki osób trzecich po przedmiotowym wypadku. Rokowania z uwagi na charakter zaburzeń adaptacyjnych oraz ustąpienie objawów jest pomyślne.

[dowód: pisemna opinia biegłego psychiatry k.108-128]

Stawka jednej roboczogodziny za usługi opiekuńcze, obowiązująca w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w Ł. w okresie od 2015 r. do 31 marca 2017 r. wynosiła w dni robocze 11,00 zł, a za usługi specjalistyczne – 16,00 zł, przy czym w dni wolne od pracy odpłatność zwiększała się o 100 % w stosunku do dni roboczych.

[dowód: pismo z MOPS k.37]

Pismem datowanym 23 maja 2016 r. pełnomocnik powódki zgłosił szkodę stronie pozwanej, wnosząc o wypłatę na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie 35000 zł i zwrotu kosztów opieki w wysokości 1344 zł.

[dowód: zgłoszenie szkody k.29-30]

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 2500 zł tytułem zadośćuczynienia i 466,74 zł tytułem odszkodowania za utracony dochód.

[pisma k.34-35 odwr.]

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z uwagi na cofnięcie pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 467 zł z tytułu zwrotu utraconych zarobków, Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w tym zakresie (pkt 1 wyroku).

W rozpoznawanej sprawie okolicznością bezsporną jest fakt, że sprawca wypadku, jakiemu powódka uległa w dniu 5 kwietnia 2016 r., posiadał w dacie zdarzenia umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym (...) S.A. w W.. Strona pozwana nie kwestionowała zasady swej odpowiedzialności. Wskazywała jedynie, że wypłacone

w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w kwocie 5000 zł i odszkodowanie za utracony zarobek w kwocie 466,74 zł rekompensują krzywdę i szkodę, jakich doznała powódka.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia „odpowiednia suma” należy rozumieć przez nią kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Wysokość zadośćuczynienia powinna być uzależniona od nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa oraz trwałości następstw zdarzenia, przy uwzględnieniu również okoliczności dotyczących życia osobistego osoby poszkodowanej (tak m. in. SN w wyrokach z 1.04.2004 r., II CK 131/03, publ. LEX nr 327923, z 5.12.2006 r., II PK 102/06, publ. OSNP 2008/1-2/11, z 20.04.2006 r., IV CSK 99/05, publ. LEX nr 198509). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być zatem rozważane w każdym przypadku indywidualnie (tak m. in. SN w wyrokach z 22.08.1977 r., II CR 266/77, publ. LEX nr 7980, z 22.06.2005 r., III CK 392/04, publ. LEX nr 177203). Należy mieć również na uwadze, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, które spełnia rolę kompensacyjną w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych, powinno reprezentować ekonomicznie odczuwalną dla poszkodowanego wartość i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (tak m. in. SN w uchwale z 8.12.1973 r., III CZP 37/73, publ. OSNCPiUS 1974/9/145 oraz wyroku z 14.02.2008 r., II CSK 536/07, publ. Lex nr 461725).

Ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia w rozpoznawanej sprawie, Sąd wziął pod uwagę, że w wyniku wypadku powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego oraz wielomiejscowego potłuczenia, w tym prawego barku i prawej kończyny dolnej. W związku z przedmiotowym zdarzeniem u powódki wystąpiły zaburzenia nerwicowe o charakterze adaptacyjnym, charakteryzujące się obniżeniem nastroju, drażliwością, zaburzeniami snu oraz lękiem. Zaburzenia te trwały krócej, aniżeli 6 miesięcy, i nie miały skomplikowanego charakteru. Z ortopedycznego punktu widzenia powódka doznała 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Przez pierwszy miesiąc wymagała pomocy przy takich czynnościach, jak ubieranie się, korzystanie z wanny, gotowanie, sprzątanie. Cierpienia fizyczne powódki w pierwszym miesiącu były dość znaczne, natomiast później były umiarkowane, a następnie zmniejszały się do tych, które powódka odczuwa obecnie. Jej cierpienia psychiczne były lekkie przez pierwsze pół roku od wypadku. Powódka bała się wychodzić z domu. Nawet obecnie odczuwa lęk i dyskomfort np. przy przechodzeniu przez ulicę. Powódka wymagała przyjmowania leków przeciwbólowych. Z uwagi na zgłoszone dolegliwości, nie można uznać, że leczenie ortopedyczne powódki na chwilę obecną jest zakończone. Wymagało ono noszenia przez powódkę przez kilka dni kołnierza ortopedycznego oraz stosowania leków przeciwbólowych. Podczas przedmiotowego zdarzenia powódka nie straciła przytomności. Jak wynika z opinii biegłych ortopedy i neurologa, powódka ma zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku szyjnym. Nie wpływają one jednak na uszczerbek na zdrowiu powódki, którego doznała w związku z wypadkiem z dnia 5 kwietnia 2016 r. Rokowania powódki są dobre. Co prawda jej stan zdrowia kwalifikuje ją do korzystania z okresowych zabiegów rehabilitacyjnych w ramach NFZ, jednakże leczenie dolegliwości ze strony kręgosłupa szyjnego jest pochodną schorzenia samoistnego, a nie wypadku z dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd uznał, że kwotą adekwatną z tytułu zadośćuczynienia jest kwota 11000 zł. Uwzględniając kwotę 2500 zł, jaką powódka otrzymała tytułem zadośćuczynienia od strony pozwanej w toku postępowania likwidacyjnego, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki zadośćuczynienie w wysokości 8500 zł (11000 zł – 2500).

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Do kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia należą koszty opieki osób trzecich oraz poniesione koszty leczenia. Zakres pojęcia „kosztów leczenia” nie jest ograniczony do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego. Korzystanie z prywatnych wizyt lekarskich było celowe oraz uzasadnione, gdyż umożliwiło powodowi szybkie rozpoczęcie leczenia i zapobiegło dalszemu powiększeniu się doznanej szkody (tak m. in. SN w wyroku z 26.06.1969

r., II PR 217/69, publ. OSNCPiUS 1970 r., Nr 3, poz. 50; A. Kidyba [red.] Kodeks cywilny. Komentarz, t. III, Warszawa 2010, teza 9 do art. 444 k.c.; U. Drozdowska, Cywilnoprawna ochrona praw pacjenta, Warszawa 2007).

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła kwoty 660 zł z tytułu kosztów pomocy osób trzecich przez 30 dni oraz kwoty 121,62 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia.

Z opinii biegłego ortopedy – jako dalej idącej – wynika, że powódka wymagała pomocy osób trzecich przez 1 miesiąc w wymiarze 2 godzin dziennie.

Wysokość stawki z tytułu opieki osób trzecich Sąd ustalił w oparciu o przedstawione przez powódkę pismo Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł. z dnia 18 stycznia 2017 r., które w ocenie Sądu stanowi miarodajny wskaźnik kosztów udzielenia pomocy w przeliczeniu na roboczogodzinę.

Żądanie zapłaty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów pomocy osób trzecich w kwocie 660 zł za 30 dni w wymiarze 2 godzin dziennie przy uwzględnieniu stawki w wysokości 11,00 zł za godzinę jest zatem w pełni zasadne.

Jeśli chodzi o zwrot kosztów leczenia, to Sąd uwzględnił je w wysokości 121,62 zł, jak o to wносиła powódka. Z opinii biegłych wynika, że powódka stosowała zalecone leki: Traumon (23 zł), Sirdalud (24 zł), Rantudil (27 zł), Deprexolet (8,63 zł) i Hydroksyzynę (8,99 zł). Musiała również nabyć kołnierz ortopedyczny (30 zł).

Łączny koszt leczenia powódki i zakupu kołnierza w związku z przedmiotowym wypadkiem wyniósł zatem 121,62 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. Powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej w piśmie z dnia 23 maja 2016 r. Pełnomocnik powódki wystąpił wówczas do strony pozwanej z żądaniem zapłaty na rzecz B. O. kwot: 35000 zł z tytułu zadośćuczynienia i 1344 zł z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich. Żądanie odsetek jest zatem zasadne:

a) w przypadku zadośćuczynienia w kwocie 8500 zł i zwrotu kosztów pomocy osób trzecich w kwocie 660 zł od dnia 1 lipca 2016 r.,

b) w przypadku odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia w kwocie 121,62 zł od dnia 28 listopada 2018 r., tj. następnego dnia po doręczeniu pełnomocnikowi strony pozwanej odpisu pisma z rozszerzeniem powództwa, w który zostało zgłoszone roszczenie o zwrot kosztów leczenia.

Żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za szkody, mogące pojawić się w przyszłości, nie jest zasadne i podlega oddaleniu. Aktualnie w orzecznictwie jest ugruntowany pogląd, że ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c. odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości nie jest wykluczone, jeżeli okaże się to uzasadnione w świetle konkretnych okoliczności sprawy. Należy mieć jednak na względzie, że w obecnym stanie normatywnym, pod rządem art. 442¹ § 3 k.c. praktycznie stracił na znaczeniu argument przemawiający za uznaniem interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c., odwołujący się do potrzeby złagodzenia skutków upływu terminu przedawnienia. Uregulowanie, że bieg terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie rozpoczyna się z chwilą dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia powoduje, że nie jest ograniczony czas, w jakim może ujawnić się szkoda na osobie, prowadząc do powstania (zaktualizowania się) odpowiedzialności pozwanego za skutki danego zdarzenia. Obecnie więc jedynie przewidywanie potencjalnych trudności dowodowych może skłaniać do rozważania istnienia interesu prawnego w ujęciu art. 189 k.p.c. Ocena, czy powód ma taki interes, jest dokonywana na kanwie okoliczności konkretnej sprawy (tak m. in. Sąd Najwyższy w uchwale z 24.02.2009 r., III CZP 2/09, publ. OSNC z 2009 r., nr 12, poz. 68 i Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z 15.02.2018 r., I ACa 795/17, Lex 1732952). Z materiału zgromadzonego w sprawie, w szczególności z nie budzących wątpliwości i nie kwestionowanych przez strony opinii biegłych sądowych ortopedy, neurologa i psychiatry, wynika, że stan zdrowia powódki na chwilę obecną jest utrwalony. Rokowania są dobre. Brak jest zatem podstaw do postrzegania w tym zakresie poważnych zagrożeń, mogących uzasadniać powództwo o ustalenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 2 wyroku, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 3 wyroku).

O kosztach w pkt 4 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., mając na uwadze, że powódka wygrała proces w 95 %. Ogólne koszty procesu poniesione przez powódkę wyniosły łącznie 3189,36 zł (279 zł – opłata od pozwu, 1093,36 zł – wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych, 1800 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa), natomiast strona pozwana poniosła koszty w łącznej wysokości 2817 zł (1000 zł – wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych, 1800 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa). Strona pozwana jest zatem zobowiązana do zwrotu na rzecz powódki kwoty 2889,05 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

O kosztach w pkt 5 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 300) w zw. z art. 100 k.p.c. Na koszty te składa się opłata od rozszerzonej części powództwa w wysokości 210 zł.